DISKUSJONS-BULLETIN

FOR

STUDENTLAGET/BERGEN

nr. 3 høsten - 72

www.akp.no (2024)

Et par av artikklene i dette nr. av bulletinen skulle egentlig vært ute for lenge siden. Meningen var å la denne bulletinen bestå av en del lengre artikkler som var/eller var iferd med å bli skrevet. I skrivende stund er framdeles tre av dem ikke ferdige, og vi finner det riktig å sende ut bulletinen med det materiale vi har. Neste nr. av bulletinen vil bl.a. inneholde artikler om: Omdanningsbevegelsen, om kampanjen mot krigskommunismen og mobiliseringa for skikkelige årsmøteforberedelser. Dessuten artikler om proggressiv nasjonal politikk og om demokratisk sentralisme. Det er tydelig at debatten blomstrer rundt om i laga noe som også gjenspeiler seg i bulletinen. Men vi er sikre på at langt flere både kan og bør delta iden pågående debatt. derfor: LA HUNDRE BLOMSTRER BLOMSTRE....

For de kamerater som har mulighet til det: Skriv aller helst på elektrisk skrivemaskin. Leg merke til trykkekvaliteten fra side 13 og utover. Disse artikklene er skrevet på el.maskin.

RED:

Innholdsfortegnelse

S.3 Kritiser og avvis de nye ideene om frihet til kritikk
S13Om sekterismen i kantina
S14 Stalin og revisjonismens røtter

Forslag til studier i forbindelse med Stalin-seminaret mandag 23/10 kl.19.00.

Foruten innlegget i denne bulletinen anbefales følgende:

Tron Øgrim: Proletariatets demokratiske diktatur
Trond Spurkeland: Stalinisme og marxisme (fåes på fil.inst)
Gustavsson/Wickmann: Marxisme eller trotskisme (Sovjetunionen skifter färg)
Rune Slagstad: Hvorfor Stalin ikke var en stor revolusjonær (Kontrast nr.33)
Sverre Knutsen: Stalin-en stor revolusjonær. (Kontrast nr.33)

www.akp.no (2024)

KRITISER OG AVVIS DE NYE IDEENE OM "FRIHET TIL KRITIKK"!

Hva står den nye "frihet til kritikk" for?

I mai sendte styret i studentlaget ut en intern artikkelsamling om demokratisk sentralisme til diskusjon. Dette er et svar p. en av disse artiklene, "Om demokratisk sentralisme og økonomisme", skrevet av kamerat a.o. Denne artikkelen starter ut med et avgjort prisverdig siktemål, å diskutere hvordan vi kan heve nivået hos alle de nye medlemmene i laget. Etter et par innledende bemerkninger om partiets oppgaver - som vi skal komme inn på senere, kommer han fram til følgende slutning: diskusjon om aksjoner bør foregå internt,

> "Men prinsippet om demokratisk sentralisme betyr ikke at ikke prinsippielle spørsmål kan diskuteres åpent i full offentlighet. (F.eks. slike tema som tas opp i første nr. av Røde Fane, proletariatets diktatur og Stalinspm. osv.)"

Dette fordi dette er den sikreste (sic) metoden for å nå fram til riktige linjer, den eneste (sic) måten å skaffe oss varig og reell tillit blant massene og den beste måten å sikre demokratiet.
Så langt a.o.s egne argumenter. Jeg vil nå forsøke å vise at hans linje er feilaktig og skadelig.

Dette er vesentlige spørsmål i partibyggingen.

De prinsippielle spørsmål er de spørsmål som gir vår organisasjon dens karakter, det er de spørsmål hvor vi markerer oss i forhold til alskens opportunister. Spørsmålet om organisasjonens medlemmer ikke bare skal stå bak partiet i hver enkelt sak, men også i de grunnlag som partiet bygger på , er virkelig en viktig sak!

Det er ikke bare et spørsmål om hvordan vi skal diskutere. Det er et spørsmål om hvordan vi skal organisere partiet, om hva slags parti vi vil ha. Det er et spørsmål om partiets oppgaver og metoder, det er spørsmål om partiets enhet og ledende rolle.

Derfor er jeg nødt til å trekke inn endel andre faktorer enn a.o. gjør i sin artikkel, jeg kan derfor ikke bare argumentere mot a.o.s artikkel, men må også argumentere mot endel etter min mening umarxistiske tanker i og utenfor organisasjonen, og som jeg ser i sammenheng med denne artikkelen.

I vår periode med byggingen av det nye kommunistiske partiet er spørsmål som angår partiets oppgaver og organisasjon avgjørende spørsmål. Ser vi på andre partiers erfaringer , ser vi at spørsmål av lignende art har stått på dagsordenen flerfoldige ganger. Og bak organisasjonsdebatten har det alltid skjult seg dypere motsetninger på partiets oppgaver. Jeg tror historien har gjentatt seg på dette punkt.
Jeg mener at prinsippene i kamerat a.o.s forslag er så analoge til prinsippene for den "frihet til kritikk"-gruppen som Lenin polemiserer mot i første kapittel av "Hva må gjøres?" (anbefales herved) at jeg har valgt å kalle den den nye "frihet til kritikk".

Et forsøk på avklaring av problemet.

I denne forbindelse kan vi dele alle politiske spørsmål inn i tre grupper:
1) Der hvor vi har en vedtatt linje i tråd med den demokratiske sentralismen (medlemsmøtevedtak, styrevedtak, SK-vedtak, kongressvedtak)

www.akp.no (2024)

2) Der hvor vi er bundet av den proletariske internasjonalismen.
3) De saker som er under diskusjon (eller ikke er tatt opp) og hvor vedtak ikke er fattet.

Til den første gruppen hører f.eks. alle vedtak om aksjoner, av teoretiske spørsmål: proletariatets diktatur, voldelig revolusjon, spørsmålet om Stalin og alle andre som er bestemmende for vår politikk. I disse spørsmål mener jeg at nadre syn enn de vedtatte bare skal få komme fram internt uansett om vedkommende har vært med på å diskutere disse vedtakene eller ikke. (Når det gjelder aksjoner er der endel forbehold som Lenin behandler i en artikkel i Collected Works b.10, side 442-43, en artikkel som a.o. feilsiterer eller feiltolker på det groveste.)

Til den andre gruppen hører spørsmål som angår den nternasjonale solidariteten mellom oss og sosialistiske land og progressive bevegelser i andre land, f.eks. Pakistan - spørsmålet. Eller: dersom vi er enig i hovedlinjene til f.eks. Kina eller KFML, kritiserer vi dem ikke eksternt, selv om vi mener de tar feil i enkeltsaker. Altså:også her diskuterer vi åpent bare innad.

Til den tredje gruppen hører endel spørsmål som står på dagsorden nå: økologi, kvinnefrigjøring, sosialistisk barneoppdragelse, klasseanalysen. Dette er nye spørsmål som vi bør trekke de partiløse massene med på diskusjonen av.
For å oppsummere:Jeg mener at kun spørsmål i kategori 3 kan "diskuteres åpent i full offentlighet" Jeg tolker kameret a.o. dithen at han også vil at prinsippielle spørsmål fra kategori 1 også kan det. Det er om dette uenigheten står. (Den står selvsagt ikke om spørsmål som:skal vi eller skal vi ikke diskutere vår politikk med massene, for eller mot diskusjonsbevegelsen osv.)

8 argumenter mot den nye "frihet til kritikk".
Jeg vil forsøke å starte med det forholdsvis konkrete, med utgangspunkt i situasjonen nå, og arbeide meg fram mot mer almene slutninger. Jeg velger å bruke en god del sitater for å gi andre en pekepinn om hvor stoff om disse problemene finnes, og for å vise hva slags materiale jeg støtter meg til.

1) Den nye frihet til kritikk er en gave for sikkerheten, den letter arbeidet for klassefienden og alle slags splittelsesmakere.

"The enemies of the proletariat take advantage of every deviation from a thoroughly consistent communist line....
Propaganda must also teach the lessons of preceeding revolutions in which the counter-revolution made a point of supporting the opposition to the extreme revolutionary party which stood closest to the latter, in order to undermine and overthrow the revolutionary dictatorship..." Lenin:On Party Unity (Coll.Works 32,s.241-43)

Den fascistiske pressen og SIPO er ikke bare ute etter navn og ansikter. De er ute etter å sverte oss i folks øyne. Bare tenk på den febrilske aktiviteten VG,BT ogNÅ utøver for å bokstavelig talt leite fram motsigelser innenfor bevegelsen, som f.eks. VGs behandling av Stalinspørsmålet i 1970. Bare det faktum at en artikkel om Stalin ble utsatt et par nummer i KK,fikk VG til å skrive at nå holdt organisasjonen på å revne.
Ville a.o.s linje satt ut i praksis føre til en lettelse for VGs og andres splittelsesarbeid? Ubetinget ja!

www.akp.no (2024)

Gode eksempler på at klassefienden har sett med glede på motsigelser og nye partidannelser har vi fra Sverige (se "Marxism eller trotskism " side 241-42) Vi har til og med eksempler på at slike grupper har mottatt støtte fra klassefienden, som f.eks troskistgrupperinger i Sovjet i 30-årene (se Sayers og Khan:Den store sammensvergelsen.) Altså: dersom vi tar oppgaven med revolusjonen alvorlig, styrker vi arbeidet med sikkerheten, og letter ikke arbeidet for klassefienden.

2)Den nye "frihet til kritikk" vil spre forvirring i de progressive massene, og lette arbeidet for opportunistene.

"Men for det russiske sosialdemokrati forsterkes teoriens betydning ytterligere av tre omstendigheter...for det første at vårt parti bare så vidt har begynt å ta form og skape seg et ansikt, og ennå langt fra har avsluttet oppgjøret med de andre retninger i den revolusjonære tenkning, som truer med å føre bevegelsen bort fra den rette veien. Tvert imot er dettopp den siste tid preget av en oppblussing av ikke-sosialdemokratiske retninger."
Lenin:Hva må gjøres side 31

"..the unity and cohesion of the ranks of the Party...are particularly essential at the present time, when a number of circumstances are increasing the vacillation among the petty-bourgeois population of the country."
Lenin: Coll.Works b.32 side 241.

Kjenner vi oss ikke igjen? Er ikke vår situasjon kjennetegnet ved en rekke av de faktorer som her er nevnt?
Den progressive bevegelsen øker stadig i omfang, og de revolusjonære styrker også sin posisjon, men situasjonen er langt fra avklart. Ledelsen av det progressive oppsvinget er ikke sikret. Opportunistorganisasjoner av alle slag er ute og fisker. Spesielt de såkalte "antiautoritære" ser ut til å være på offensiven og spiller på de spontane elementer i massebevegelsen. Frihet fra enhver belstøpt teori er deres parole.
Skal vi kunne fravriste disse gruppene deres grep om massene, må vi gjøre dettte blant annet gjennom å kjøre ut en enhetlig teori og en enhetlig linje. Vi skal bidra til klarhet, ikke til økt forvirring. Eller skal vi ende opp slik som populistene: når du diskuterer noe med en av dem sier han at nei, det der mener ikke jeg, det må du diskutere med n.n. Skal vi stå fram for massene med en enhetlig og vitenskapelig teori, eller som en gjeng dåsemikler?

3) Den nye "frihet til kritikk" betyr en svekkelse av demokratiet i organisasjonen.

Er ikke dette egentlig en selvmotsigelse? Kamerat a.o. vil jo gi alle kamerater anledning til å diskutere vesentlige teoretiske problemer helt åpent selv utenfor organisasjonen. Dette kan da ikke være å undergrave demokratiet, dersom det er en feil med det, må det vel snarere være å gjøre for nye ut av det?
Det forholder seg ikke slik.
Vi har sluttet oss sammen i en organisasjon som fungerer demokratisk under en sentralistisk ledelse. Dersom det oppstår problemer, enten det gjelder de politiske linjene eller selve det demokratiske livet, løser vi ikke disse ved å gå utenfor organisasjonen og gjøre det vi har lyst til, og så fortsette på samme gamle vis innad i organisasjonen. Dette er å lure seg sjøl, det er å stikke hodet i sanden.

www.akp.no (2024)

Mange ferske medlemmer som trenger en god del skolering og kamperfaring, en altfor dårlig stil når det gjelder å få motsigelsene frem i dagen når vi diskuterer, problemer med hvordan vi skal takle problemer med hensyn til forskjellig vurdering av endel politiske spørsmål; dette er endel av de problemene vi står overfor i dag. Dersom vi virkelig ønsker å løse disse, må vi gjøre det som marxist-leninister, gjennom organisasjonen vår. Vi må legge opp det organisatoriske arbeidet slik at det styrker våre anstrengelser med å nå de mål vi har satt oss

Det avgjørende er ikke hvorvidt vi skal eller ikke skal diskutere teoretiske spørsmål i full offentlighet. Det viktigste nå er å styrke grunnorganisasjonene slik at de virkelig fungerer som kommunistiske enheter. Vi må sørge for at lagslederne virkelig blir de ledende i laget, sørge for at de folkene som har ansvaret for å forberede møtene eller deler av dem virkelig får tid til dette.

> "Et møte i grunnorganisasjonen bør være en stor begivenhet for enhver kommunist," sier Enver Hoxha, "for det er her alle initiativ stammer fra, det er her den riktige skoleringen blir gitt, det er her at kommunistene blir innprentet Partiets korrekte normer, at deres politiske og ideologiske, ja til og med deres tekniske og organisatoriske evner blir utviklet"
>
> (Speeches 1967 - 68, side 23-24)

Vi må innrømme at vi har temmelig langt igjen før vi kan si oss fornøyd på dette punktet. Jeg tror det henger sammen med at vi organiserer alt for mye på tvers av grunnorganisasjonene, tilfeldig mobilisering osv.
Men, vil noen spørre, vil ikke de prinsippene som kamerat a.o. legger frem kunne hjelpe oss ihvertfall et stykke på vei?
Jeg mener de vil føre oss i motsatt retning.
Dersom en slik anledning ble gitt i praksis, hvem ville da benytte seg av den? Ville de nye,relativt uerfarne og uskolerte kameratene begynne å diskutere prinsippielle spørsmål i full offentlighet? (problemet med de nye kameratene er at de til en viss grad har problemer med å uttale seg på interne møter, av frykt for å "dumme seg ut") Eller ville et slikt prinsipp apellere til endel bokdyrkere som egentlig burde ta seg bedre av sin egen grunnenhet og veilede kameratene der? Jeg mener at en slik utvikling ville forstørre nivåforskjellen i organisasjonen hva skolering angår, og skillet mellom "teoretikere" og praktisister ville bli større enn det er i dag.I praksis ville en slik ordning bety en forskjellsbehandling av kameratene i laget.

4) Den nye "frihet til kritikk" utvisker partiets karakter som proletariatets organiserte fortropp.

Den leninistiske partimodellen opprettholder et strengt skille mellom det som er partiet og det som ikke er partiet. Et partimedlemskap innebærer en god del plikter, men det innebærer også en god del rettigheter. Hvordan ville det bli dersom vi overfører de fleste partirettighetene til de partiløse massene, og lar bare plikter være forbundet med medlemsskap? Det ville svekke partiets rekrutteringsgrunnlag, og objektivt øke de spontanistiske ideene blant massene.

www.akp.no (2024)

5) Den nye "frihet til kritikk" umuliggjør en vitenskapelig oppdragelse av massene gjennom en enhetlig revolusjonær teori.

To sitater fra kamerat a.o.s artikkel:
"(vi må ikke) glemme at vår spesielle oppgave er å utvikle en revolusjonær sosialistisk bevissthet gjennom kampen."

"Økonomistisk politikk betyr jo nettopp at enhetlig propaganda og agitasjon for å høyne massenes bevissthet er unødvendig."

Her treffer a.o. spikeren fullstendig på hodet: En av våre oppgaver (for øvrig vår spesielle oppgave som kommunister) er å bidra med enhetlig propaganda og agitasjon for å høyne massenes nivå.
Helt enig, men hvordan harmonerer dette med prinsippet om en prinsippiell debatt i full offentlighet?
Ikke i det hele tatt! Jeg skulle nærmest tro at i almenhet er forutsetningen for enhetlig propaganda og agitasjon at vi løser motsigelsene våre - også de teoretiske, og spesielt de prinsippielle - internt.
Jeg kjenner ingen annen metode. Gjør du?
Eller har kanskje de prinsippielle debattene det her et snakk om ingenting med propaganda og agitasjon å gjøre. I så tilfelee, hva er de da? (o hva er vitsen d dem da?)
Engels så helt klart enheten mellom å vitenskapelig utvikle teorien i partiet og den oppdragende funksjon denne form for partiets ledende rolle hadde på massene:

"Det vil særlig være førernes plikt å vinne mer og mer klarhet i alle teoretiske spørsmål, mer og mer å fri seg fra den innflytelse som nedarvede fraser fraden gamle verdensanskuelse utøver, og alltid være oppmerksom på at etterat sosialismen er blitt en vitenskap, må den også dyrkes som en vitenskap,dvs. studeres. Det det vil komme an på, er at vi blant arbeidermassene med økt iver utbrer den stadig mer avklarte innsikten vi har vunnet på den måten, og at vi slutter partiets organisasjoner såvel som fagforeningenes organisasjoner tettere og tettere sammen."
(mine understrekninger. Sitert fra Lenin:Hva må gjøres, s.33)

Slik talte altså Engels idet han her muligens avslører seg som "sekterist" i Ebbings betydning.Han tar da faktisk til orde her for at det er partiets oppgave å utvikle teorien , for så å bibringe massene resultatene av dette arbeidet. Det er bare et uttrykk for at sosialismen er en vitenskap, som den samme Ebbing pleier å si.

6)Den nye "frihet til kritikk" reduserer partiets ledende rolle til en passiv tilskuer til massenes aktivitet.

Har vi ikke alltid hevdet at partiet er ledende i kraft av de forslag til linjer det leverer overfor massene, for eksempel gjennom parole-forslag til kampen mot EEC, til 1.mai osv. Har vi ikke alltid hevdet at slike linjer og paroler er korrekte i den grad vi klarer å oppsummere våre og massenes kamperfaringer utfra en marxist-leninistisk teori? Er det ikke noe av dette som kan uttrykkes meget fortettet i prinsippet "fra massene til massene", der det som foregår "i mellom" er det vitenskapelige arbeidet i partiet?
La oss se hva kamerat a.o. sier:

"Åpen diskusjo der massene får presentert motsigelsene er den sikreste (ja det står det) metoden for å utvikle riktige teorier og politiske linjer."

La oss se litt nærmere på dette. Hvor er det blitt av partiets ledende rolle? Dersom a.o.s påstand er riktig, trenger vi jo egentlig ikke noe parti. (Dersom en ikke visste bedre, kunnne en være fristet til å tro at dette var skrevet av en syndikalist!) Alt vi da hadde trengt

www.akp.no (2024)

hadde vært en ansamling radikale personer som diskuterer seg i mellom og nå og da legger fram sine motsigelser for massene, og så utvikler de riktige tankene seg i diskusjonen der. Det kun e nok være både interessant og givende, men noen revolusjon blir det neppe av det.

Og hvordan vet vi forresten hva som er riktige linjer ut fra dette? Er de riktige linjene de som får massenes eller de mest framskrednes støtte? (Under kampene med Chiang Kai-chek var Kinas Kommunistiske partis linje den at de alltid trakk seg unna i begynnelsesfasen. Dette var en linje som det store flertallet i baseområdene var imot, fordi det betød at deres landsby ble okkupert. Likevel var dette den eneste linje som kunne opprettholde KKP, og dermed den eneste linjen som kunne få de kinesiske revolusjonen til å seire.)
En linje viser seg først som riktig om den svarer til de krav den objektive virkeligheten setter. Jeg mener a.o. gjør vold på dialektikken mellom parti og masse ved å tillegge massene endel oppgaver som bare partiet kan makte. Dermed gjør du ikke massene noen tjeneste, snarere tvert imot, du berøver massene den eneste skikkelige ledelse de kan ha, et kommunistisk parti. Lao så den e dialektikken helt klart:

> "I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet "fra massene og ut til massene". Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut til massene med dem (generalisert og systematisert som et resultat av studium) igjen, propagere dem og forklare dem, gjøre dem til selve massenes ideer slik at massene holder fast på dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse ideene er riktige."
> (mine understrekn. sitatboka s.142)

Når siktemålet er det som her er understreket, er du da ikke enig i at da går det ikke an å kjøre ut mer enn en linje, Partiets linje? (Jeg går uten videre ut fra at du ikke mener at vi skal ha en eller flere prøvelinjer for etterpå å se hvilken som hadde vært riktig) Eller mener du vi skal ha en hovedlinje som er partiets linje, sammt endel "sidelinjer" for debattens skyld?
Dersom Partiets ledende rolle rokkes ved blir spontanisme og vilkårlighet massenes eneste ledetråd. Partiets ledelse er den eneste mulige vitenskapelige ledelse.

7) Den nye "frihet til kritikk" bar et ensidig syn på partiets oppgaver.

Kamerat a.o. begrunner hvorfor massene må få seg forelagt motsigelsene slik:

> "Massene, eller iallefall de mest framskredne av dem kan på denne måten kontrollere at diskusjonen dreier seg om reelle problemer som arbeiderklassen konfronteres med, at diskusjonen dreier seg om prinsipper og ikke degenerer til kjekling."

Jeg synes dette er et merkelig argument.
(Forresten, er dette et av de problemer vi konfronteres med? Er det slik at vår debatt er for lite preget av prinsipper, og bar degenerert til kjekling? Eller er det slik at a.o. ber prøver å løse problemer som ikke eksisterer. En tredje mulighet finnes: Det a.o. muligens mener med kjekling kan være at endel kamerater i laget bar satt seg lei på at andre kamerater er tilsynelatende meget opptatt av "prinsipper" uten at dette later til å få noen større konsekvens for deres praksis. Når så endel av våre prinsippielle kamerater blir konfrontert med andre oppgaver en å lese bøker eller å diskutere seg i mellom (som regel et eller annet obskurt problem som arbeiderklassen neppe konfronteres med) er de meget tunge å mobilisere.

www.akp.no (2024)

Og hva mere er , de har som regel en teoretisk begrunnelse for dette på rede hånd. Når de så blir kritisert for dette , beskylder de kritikerne for å være "personlige", (er der ingen plass for følelser i en kommunistisk organisasjon?) "moralister" (finnes der en kommunistisk moral, eller gjør det det ikke) eller at de "Ikke argumenterer politisk teoretisk" (Det er vel neppe nødvendig å komme med hele strategien for å få en relativt erfaren kamerat til å sitte på stand. Teorien vår skal være en veiledning til handling, ikke en unnskyldning for baktunghet.)
Dersom det er dette som menes med "kjekling", får vi ta en debatt på forholdet mellom teori og ideologi og praksis, på hva en proletarisk innstilling til arbeidet er, på forholdet mellom å forstå verden og å forandre den, på metafysikk og dogmatisme og lignende ting. Men la oss ta den innad i organisasjonen, selv om dette dreier seg om prinsippielle spørsmål.)

Dette var et sidesprang (og en altfor lang parantes).
Tilbake til saken: arbeidernes kontroll med hva vi driver med.
Den viktigste kontrollen massene (eller iallefall de mest framskredne av dem) kan drive må jo være å bedømme hvorvidt partiets politikk og linjer svarer til massenes krav til enhver tid. Dersom politikken vår ikke gjør det, vil massene vende seg bort fra oss. Massene er interessert i resultatene av debatten vår, mer enn selve debatten. (og de av dem som er mer interessert i debatten enn i resultatene, vil ihvertfall ikke jeg regne som de mest framskredne. Dem vil jeg regne til de mest dogmatiske.)

Motsigelsene på dette spørsmålet bunner i motsigelser på partiets oppgaver. La oss derfor se litt nærmere på dette.

Vi har satt os som oppgave ikke bare å forstå verden, men også å forandre den, bruke vår viten til å fremme den sosialistiske revolusjonen. Derfor har vår organisasjon gått igjennom fasene studieorganisasjon, propagandaorganisasjon og nå kamporganisasjon. (Det betyr selvsagt ikke at vi nå er ferdige med studier og propaganda, detbetyr at nå er vi kommet så langt at vi kan lede kamper) Nå har vi satt oss som oppgave å danne det kommunistiske partiet for uten noe parti kan det heller ikke foregå noen sosialistisk revolusjon. Vi har har framgang når det gjelder utviklingen fra mot partiet, og vi har det fortsatt. Jeg tror dine argumenter, kamerat e.o., egentlig bunner i en konservatisme med hensyn på partiets oppgaver til enhver tid. Jeg tror du henger fast i endel av målsetningene fra dengang vi var studie- og propagandaorganisasjon.
Jeg er enig med deg når du sier at det er vår spesielle oppgave å bibringe massene den revolusjonære teorien, men det virker ærlig talt som om dette er den eneste oppgaven du legger noen særlig vekt på.
Det nytter lite å dogmatisk omplante "Hva må gjøres" til dagens forhold. Denne boken er trolig en av dem vi ville ha mest igjen for å studere nå, men ta må vi også ta hensyn til de omstendigheter den er skrevet under.
Lenin karakteriserer disse omstendighetene slik:

> "Massenes spontane reisning i Russland foregikk (og foregår fremdeles) med en slik fart at den sosialdemokratiske ungdommen ikke viste seg forberedt nok til å løse de gigantiske oppgavene den hadde. Denne uforberedthet var vår ulykke, alle russiske sosialdemokraters ulykke. Massenes reisning foregikk og utvidet seg ustanselig og kontinuerlig... De revolusjonære derimot lå tilbake for denne reisningen, både i sine "teorier" og i sin virksomhet, det lyktes dem ikke å skape en uopphørlig og kontinuerlig organisasjon som var i stand til å lede hele denne bevegelsen."
>
> Lenin: Hva må gjøres , side 56-60.

www.akp.no (2024)

Slik var situasjonen i 1902. Attpåtil var det folk som gjorde denne spontane reisningen til et mål i seg selv og avviste alt teoretisk arbeid. De så det som tilstrekkelig at proletariatet vant erfaring i fagforeningsarbeid , i streikekamper osv.
Er dette våre problemer? Nei vår situasjon o våre problemer er ganske annerledes på dette punktet.
Forsoningspolitikken a 40,50 og 60-årene har ført ttil at store arbeidermasser er omtrent uten erfaring med streikekamper, med progressivt fagforeningsarbeid osv. Det er ytters få som idag kan lede en streik. En av våre oppgaver er å utdanne slike.
Selv om, som Lenin sa, arbeiderklassen av seg selv aldri kan nå lenger enn til fagforeningsbevissthet, så er det vanvidd å tro at at den store massen av norske arbeider idag står på et slikt nivå, og at vi bare behøver å utvikle dem videre derfra. Vår oppgave er en langt mer møysommelig en enn Lenin sto overfor i 1902.
Vår oppgave er blant annet å utløse, organisere og lede kamper mot monopolkapitalen. Vi har ledet enkeltstreiker og gjort bra erfaringer med det.Men vi har ennå ikke klart det i massemålestokk. Det finnes en god del arbeidere som vil være med oss p en tøffere fagforeningspolitikk. Det er disse vi må ta oss av og utvikle videre. Men for at de skal få tillit til oss, må vi <u>vise</u> at vi er interessert i å kjempe for deres interesser ikke bare med papir og på lang sikt, men også med vår praksis og for en krone mer i timen eller ny kantine.

Men dette arbeidet vanskeliggjøres idag av folk som kaller seg marxist-leninister, som ut fra Lenins høyt berettigede angrep på spontanistene i dag går til angrep på fagforeningspolitikk rent generelt. De argumenterer mot kampen for dagskravene med svært "revolusjonære" salgord. De legger hovedvekten på "teoretiske avsløringer" framfor massearbeid, og de år inn for "sosialistiske" markeringer på områder hvor der knapt har vært drevet progressivt arbeid på lange tider(f.eks kvinnearbeidet, trenger vi nå en sosialistisk kvinnefront som er en fellesnevner for kvinnene fra diverse andre progressive områder, eller trenger vi nå en masseorganisering av kvinner som kan oppdra deltakerne?)
Etter min mening er slike ting <u>sekterisme</u> ordi det betyr i en periode med et bredt masseoppsving, ikke å organisere på forskjellig nivå, og slik ta vare på <u>hele</u> oppsvinget, men ensidig konsentrere seg om de mest framskredne. Revolusjonen er millionmassenes sak, det har vi litt for lett for å glemme. Det betyr at i dag er en av våre viktigste oppgaver å reise og organisere kampen på alle nivåer. I en slik situasjon er a.o.s arbeiderkontroll visvas.

<u>Men</u>, dersom vi ser det som vår <u>hovedoppgave</u> å komme med <u>analyser</u> av monopolkapitalen og annet, slik skrivebordssosialister som New Left Review, Zenith, Förbundet Kommunist og Kontrast ser ut til å gjøre. Dersom dette er vår eneste eksterne virksomhet (eller den viktigste), <u>da</u> er jo spørsmålet et annet, for da er jo dette den eneste måten en utenforstående kan kontrollere organisasjonen på. Spørsmålet er bare om det er en slik organisasjon vi ønsker!

8) <u>Den nye "fribet til kritikk" er et uttrykk for opportunismen, og en økt mulighet for at opportunistiske ideer skal få spre seg.</u>

Vi har til nå sett vesentlig på bakgrunnen og konsekvensene for den nye "fribet til kritikk". Vi skal nå se nærmere på <u>innholdet</u>.
Hva slags linjer er det denne retningen kan være interessert i å føre fram for de partiløse massene, siden den går inn for organisering som jeg nå håper jeg har vist er unarxistisk og uleninistisk.

www.akp.no (2024)

Hvorfor krever a.o. fribet til prinsippiell debatt utad, det vil si: retten til å propagandere andre synsmåter enn de Partiet står for? Dersom det er motsigelser som lar seg løse innenfor organisasjonen, hvorfor tar han ikke sikte på det? Eller , dersom det ikke er snakk om slike motsigelser, dersom det er snakk om synsmåter som bryter med Partiets, hvorfor kjemper han da ikke åpent for at hans synsmåter skal vinne støtte som riktige, fremfor å kreve retten til å stille sine egne argumenter opp ved siden av organisasjonens?

"Folk som virkelig var overbevist om at de hadde ført vitenskapen framover, ville ikke kreve fribet for de nye oppfatningene ved siden av de gamle, men at de nye ble satt i stedet for de gamle. Men de moderne ropene "Leve friheten til kritikk" minner altfor strekt om ordtaket om tomme tønner."

Lenin: Hva må gjøres? s. 16.

Altså: dersom a.o.s politiske synsmåter er riktige, er det selvsagt i Partiets interesse å få korrigert sine egne eventuelt feilaktige linjer. Altså: kamp og kritikk innad i bevegelsen
Men dersom disse linjene viser seg å være feilaktige må spredningen av dem utenfor organisasjon være uteluket.

Hvilke eksempler lanserer a.o.? Jo, proletariatets diktatur og spørsmålet om Stalin. Sammenholder vi dette med den pågående debatten på venstresiden nå, begynner bildet å bli klarere:

Vi står overfor følgende paradoksale utvikling:
Vi er i en periode med et sterkt progressivt oppsving (som vi riktignok har langt igjen før vi har tatt vare på i form av skolering osv.), en dragning av massene bort imot Maxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tenkning, kort sagt en epoke som bare kan sammenlignes med det europeiske proletariats mest ærefulle epoke: den tredje internasjonales tid i 20 og 30 årene. I denne situasjonen går endel revolusjonære ben og vil gjenta feilene fra denne epoken, lære av de overvunne i de store politiske kampene på den tiden: Gramsci, Rosa Luxemburg(s dårlige sider) Karl Korsch, Lucacs , Varga og andre som er passert av historiens gang. Og de krever fribet til å sette disse opp ved siden av Marx'og Engels (som kjempet mot disse folkenes forløpere) Lenin og Stalin (som kjempet mot disse folkene selv) og Mao Tsetung og Enver Hoxha (som har kjempet mot etterkommerne av disse folkene). Og endel av dem ville gjerne like å se en hvilken som helst av dem som her er nevnt ta Stalins plass.
Kamerater, dette er å skifte side. Dette er å ta stilling for opportunistene. Dette er opportunisme!

Vi har fått en liten forsmak på dette: Vi oversvømmes nå av opportunistisk litteratur fra diverse småborgerlige og opportunistiske (både høyre og venstre) forlag som forsøker å kare til seg litt av oppsvinget og skusle det bort i reformisme eller trotskisme: Pax, Zenith, Bo Cavefors, Partisan, Merve, Trikont for å nevne noen få. Såkalte "marxister" på filosofisk institutt - som har en viss innflytelse på instituttets innkjøpspolitikk - har sørget for at hyllene i Studia oversvømmes av disse forlagenes litteratur, og hvor Lucacs, Rossana Rossanda, Colletti og til og med Habermas og Marcuse) og annet slagg ikke bare er satt ved siden av de marxistiske klassikerne, men istedet for dem! (Marx, hovedsakelig representert ved Kapitalen, er det eneste unntaket.)
Og der finnes folk som regner seg som marxist-leninister som mener at Studia nå har et utmerket utvalg av filosofisk litteratur.
Etter min mening er dette svært beklagelig. Enhver filosof som regner seg som marxist må se det som sin oppgave å få rettet opp denne skammelige innkjøpspolitikken, selv om det her bare dreier seg om reformer!
Eller er det dette som er den nye "fribet til kritikk" i praksis?!

www.akp.no (2024)

Som oppsummering vil jeg gjøre Lenins ord om "frihet til kritikk" til mine:

"Dersom en ikke lukker øynene med vilje, kan en ikke unngå å se at den nye "kritiske" retningen i sosialismen ikke er noe annet enn en ny avart av opportunismen. Hvis en skal bedømme mennesker, ikke etter den flotte mundering de selv har iført seg, ikke etter de klingende navn de selv har gitt seg, men etter hvorledes de handler og hva de i virkeligheten propagerer for, så blir det klart at "frihet til kritikk" er frihet for den opportunistiske retningen innenfor sosialdemokratiet..."

Hva må gjøres , side 15

"Den berømte frihet til kritikk" betyr ikke at den ene teori blir avløst av en annen, men frihet fra enhver helstøpt og gjennomtenkt teori, den betyr eklektisme og prinsippløshet."

samme sted, side 30.

Altså, kamerat a.o. og meningsfeller, er det slik at dere har et annet syn enn forbundet på spørsmålet om Stalin, om proletariatets diktatur, og om andre saker? Er det slik at dere mener f.eks Förbundet Kommunist eller "Il Manifesto" (italiensk gruppe med bl,a, Colletti, Rossanda. Nok et paradoks: Albanerne mener at den italienske m-l-bevegelsen er en av de sterkeste i Europa. Hvorfor ikke lære av dem istedet for av disse dåsemiklene?) har en riktig linje?
Nåvel, så kom fram med det og la oss diskutere det, men la oss gjøre det på en måte som virker styrkende på organisasjonen, i organisasjonen. Eller har dere ikke tillit til at deres standpunkt skal vinne oppslutning i forbundet, siden dere vil kjøre disse debattene eksternt?

ET LITE ETTERORD

I denne artikkelen er det argumentert utfra det jeg ser som PARTIETS oppgaver. I vår situasjon er vi nødt til å spørre oss hvorden slike ting vil foregå i det nye ungdomsforbundet. Jeg mener forskjellen ikke blir så stor: av et partimedlem krever vi at det skal aktivt føre ut partiets linje, av et medlem i ungdomsforbundet krever vi at det ikke eksternt skal gå imot forbundets linje, altså han kan la være å uttale seg dersom han er uenig eller ikke er sikker.

Videre: De som vil sette seg mer inn i de spørsmålene som her er tatt bør lese: Lenin:"Hva må gjøres?" særlig første kapittel.
Mao: "Forbedre våre studier" og KKPs rolle i den nasjonale krigen".
Hoxha: "The further revolutionization of the Party and Government" i Speeches 1967-68
"On the theoretical significance of Work Organisation" i Speeches 1969 - 70.
Gustavson/Wickman: Marxism eller trotskism, særlig kap. 21
"Sosialismen og ungdommen" utgitt av Clarté.

De som har tilgang til Lenins samlede verker bør dessuten titte litt på disse artiklene (de er ganske korte):
"Freedom to criticise and Unity of Action" (Bind 10, side 442)
"The struggle for Marxism" (Bind 19, side 343)
"Preliminary Draft Resolution of the Tenth Congress of the R.C.P. on Party Unity." (Bind 32, side 241)

De to første er de som kamerat a.o. baserer sine teorier om å en prinsippiell debatt på. Les dem, og bedøm selv om disse artikelene støtter opp om hans syn, eller river beina under det.(Jeg mener det siste)

Halvard.

www.akp.no (2024)

OM SEKTERISMEN I KANTINA.

Denne kritikken vi nå reiser, er småting vi har plukket opp over lengre tid blant m-l'ere, sympatisører og venner. Vi meiner det er en berettiget kritikk p.g.a diverse punkter som vi vil prøve å skissere opp nedenfor:

1) For det første er det det såkalte Suf-bordet, bordet i kantina som alle Suf'ere og/eller sympatisører pleier å sitte ved, nokså fulltallig. Er dette bra? Vi meiner det er galt p.g.a. følgende:

   a) Sikkerheten. Det hender ofte det kommer en eller annen og vinker en av Suf'erne ut på gangen og veksler noen ord med vedkommende, derpå går den vinkende person sin vei, og den utkalte finner sin plass igjen ved bordet.

   b) Dessuten hender det at heile institutter kommer fra sine møter og setter seg i samlet flokk ved det overfor nevnte bordet.

   c) Folk veit det er m-l'ere som sitter ved bordet, og det hender nok at en diskuterer ting som ikke burde vært diskutert i kantina, og en skal huske på at alle gryter har ører.

   d) Som et støttemedlem oppsummerte det: Dersom en vil vite noe om Suf og lederne på Universitetet, er det bare å installere et kamera i kantina, og en vil ha alle kamerater på rullende film.

2) Dette virker på oss utenforstående som klikkvesen. Kan det være et uttrykk for sekterisme? Frykter dere resten av massene på kantina?

3) Ofte har vi hørt replikken: "Ser ikke ut som dere har det for travelt, -sitter på kantina hele dagen...." Dette har kanskje ikke sin berettigelse, men folk kan dårlig se at kameratene ved "BORDET" skifter, (dersom de gjør det).

Til slutt vil vi presisere at vi er klar over at denne kritikken ikke gjelder hele laget.

P.S.: Våren 70 gikk hovedmotsigelsen i SUF(m-l) mellom ei proletarisk masselinje og ei borgerlig sekterisk linje med brennpunkt i klikkvesen. Mot slutten av høsten 70 var klikkvesenet overvunnet som brennpunkt i hovedmotsigelsen i SUF(m-l).

"Anti-sekterist".

www.akp.no (2024)

STALIN OG REVISJONISMENS RØTTER - ET DEBATTINNLEGG.

Norske marxist-leninister står idag overfor oppgaven å skape et nytt kommunistisk parti, bygget på den kommunistiske bevegelses revolusjonære tradisjoner. Samtidig vet vi at nesten alle partier som skulle ivareta denne tradisjonen er blitt revisjonistiske. Årsaken til dette er primært å finne i grunnleggende teoretiske brister innen denne bevegelse. I en revolusjonær organisasjon vil der alltid foregå en kamp mellom to linjer. Det er alt flere tiår siden den revisjonistiske blei overordna i NKP, Sovjet, den staten som engang var alle revolusjonæres forbilde, er idag en sosialkapitalistisk stat.

Kjærna i spørsmålet om ei linje er revolusjonær eller revisjonistisk er spørsmålet om proletariatets diktatur. Så sjøl om ikke spørsmålet om revolusjon og sosialisme står på dagsorden så er diskusjonen om proletariatets diktatur og revisjonismens framvekst i Sovjet en viktig del av vårt arbeide for å styrke oss i kampen mot revisjonismen.

Spørsmålet om Stalin er så viktig fordi han ikke bare leda oppbygginga av verdens første sosialistiske stat, men også var den politiske leder for hele den kommunistiske verdensbevegelse.

Denne artikkelen har et begrensa siktepunkt. Den prøver ikke å ta opp hele Stalin-tida, men forsøker å konsentrere seg omkring slutten av tredveåra da sosialismen på det økonomiske området blei fullført for å se hvilke politiske konsekvenser Stalin og SUKP dro av dette og sammenlikne disse erfaringene med KKP's kamp mot Liu Shao-chis linje og de erfaringer de dro og har oppsummert i en rekke skrifter fra under og etter kulturrevolusjonen. Samtidig vil jeg forsøke å antyde en del likhetstrekk mellom Stalin og Chrustsjov. Ikke for å stikke forskjellen under en stol men fordi likhetstrekkene ikke alltid har blitt påpekt skikkelig. Og det bør de bli!

Den 15. desember 1936 vedtok den 8. sovjetkongress ei ny forfatning som skulle erstatte forfatninga fra 1924. Denne var blitt forelda i og med fullføringa av 5-årsplanen fra 1928 som hadde ført til at jordbruket var blitt kollektivisert og at industrien i det alt vesentligste var blitt samfunnseie, På det økonomiske område var altså sosialismen i det alt vesentlige blitt fullført.

Hvilke slutninger drar så Stalin av dette? La oss først se litt på SUKP's historie: "Et annet bilde frambød Sovjetunionen i 1936. I 1936 var Sovjetunionens økonomiske struktur blitt fullstendig forandret. På den tid var de kapitalistiske elementer blitt fullstendig likvidert, det sosialistiske system hadde seiret på alle områder av folkehusholdningen." Lengre nede står det at "grunnlaget for den moralsk-politiske enhet av samfunnet er skapt" og enda lengre nede sier han at "i følge denne forfatningen består sovjetsamfunnet av to vennligsinnede klasser, arbeidere og bønder." Dette var noen smakebiter av Stalins syn på klassekampen under sosialismen. Jeg skal ikke plage leserne med sidevis med sitater, men et par smakebiter fra "Josef Stalin - en biografi" kan belyse dette enda bedre. Her står det blant annet: "Bare hvis vi går forbi de viktigste landene i økonomisk henseende kan vi regne med at vårt land kommer til å bli fullstendig mettet med forbruksvarer, at vi får rikelig med produkter og da blir vi i stand til å gå fra kommunismens første til dens annen fase." Videre: "Han (dvs. Stalin, min anmerk.) konkretiserte læren om mulighten av å bygge sosialismen i et land og kom til den slutning at det er mulig å bygge opp kommunismen i Sovjetsamveldet selv om det skulle fortsette å være omgitt av en kapitalistisk verden." Og rosinen i pølsa: (dvs. foredraget på SUKP's 18.

www.akp.no (2024)

partikongress i 1939) "Han trakk fasitten av de erfaringene som var gjort under oppbygginga av sovjetstaten, og kom til den slutning at det er nødvendig å bevare staten under kommunismen dersom landet fortsatt er omgitt av kapitalistiske stater".

Å se på disse uttalelsene som "arbeidsulykker" eller som lite representative er neppe holdbart. Tvertimot er denne politikken en naturlig konsekvens av Stalins syn på dialektikken. Spesielt slik det kommer til uttrykk i hans essay om "Den dialektiske og historiske materialisme". Her hevder han bl.a. det revisjonistiske synet at det under sosialismen råder full overenstemmelse mellom produktivkreftene og produksjonsforholda. Ellers er hele artikkelen gjennomsyra av ei enorm overvurdering av produktivkreftenes rolle som historias drivkraft og ei tilsvarende neglisjering av klassekampens betydning. Som en kuriositet kan nevnes at det idag er nettopp trotskistene som representerer dette avviket. De hevder at det er reaksjonært å bekjempe EEC fordi utviklinga av produktivkreftene har gått for langt (for hvem?). Ellers er hele artikkelen prega av Stalins overvurdering av dialektikken mellom basis og overbygning. Den er i det store og hele et uttrykk for en mekanisk materialistisk verdensanskuelse. Slikt må få politiske konsekvenser.

Stalin trodde at sosialismen hadde seira definitivt i.o.m. oppbygginga av en sosialistisk økonomi (i den grad "sosialistisk økonomi" betyr at den private eiendomsretten er opphevet). Ingen materialist vil benekte at dette er et nødvendig skritt, men det er livsfarlig å tro at dette er tilstrekkelig. Både Marx og Lenin betona sterkt arbeidsdelingas betydning som basis for reproduksjon av borgerskap og kapitalisme.

Stalin skjønte ikke at det å styrte borgerskapet og frata det makta ikke er ensbetydende med at det er utrydda. Heller ikke forsto han skikkelig at proletariatets diktatur må styrkes og befestes, ikke bare på det økonomiske, men også på det politiske ideologiske og kulturelle nivå. Mao sier det slik:

> "De grunnleggendemotsigelser i et sosialistisk samfunn er fortsatt de som består mellom produktivkreftene og produsjonsforholda og mellom overbygninga og den økonomiske basis".

I 1956 var China på sett og vis i samme situasjon som Sovjet 30 år tidligere. Der hadde man også i hovedsak fullført en sosialistisk økonomi. Også der var det to linjer ute og gikk. Den revisjonistiske var representert ved Liu Shao Chi som hevda at spørsmålet om hvem som ville seire, sosialismen eller kapitalismen, allerede var avgjort. Han hevda videre at den indre hovedmotsigelsen gikk mellom det framskredne sosialistiske system og de tilbakeliggende produktivkreftene. Til dette bemerker de kinesiske kommunistene i artikkelen "Til KKP's 50 års jubileum":

> "Dette er en gjenoppstusset versjon under nye forhold av teorien om produktivkreftene som Bernstein og Kautsky gikk inn for" og videre: "Ifølge deres mening døde klassekampen ut i.o.m. at spørsmålet om eiendomsretten var blitt avgjort, og derfor var det ikke nødvendig å konsolidere det sosialistiske system, alt som skulle til var å få et fast grep om produksjonen".

Mao slo allerede i 1949 fast at "etter at proletariatet har overtatt makta i landsmålestokk er den indre hovedmotsigelsen motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet".

www.akp.no (2024)

I samme artikkel peker KKP på at: "Ifølge det leninistiske syn kreves det for et sosialistisk lands endelige seier ikke bare innsats fra landets eget proletariat og brede masser, men også at verdensrevolusjonen seirer og at systemet med menneskers utbytting av mennesker avskaffes over hele kloden, hvoretter hele menneskeheten vil bli frigjort". Lista med lignende sitater kunne tidobles, men det går som en rød tråd gjennom KKP's skrifter at sjøl om de i ord retter seg mot Liu Shao-chi, så er de i innhold også et angrep på grunnleggende toretiske feil hos Stalin.

Stalin hevda at det ikke fantes antagonistiske klasser i Sovjet etter 1936 og at sosialismen definitivt hadde seira. Likevel ville Stalin at staten skulle bestå, t.o.m. under kommunismen. Dens våpen skulle ikke rettes mot Sovjets indre fiender(dem var det jo ingen igjen av!). Nei, statsapparatets funksjon var retta mot agenter, sabotører og spioner for fremmede kapitalist-makter. Stalin kan utifra dette heller ikke forstå den viktige forskjellen mellom motsigelser i folket og mellom folket og fienden. Derfor kan han også gå så langt som å si at statsapparatet vil bestå under kommunismen og forfaller dermed til rent anti-leninistisk ønskedrømmeri. Skrittet herfra til dagens Kreml-teori om "hele folkets stat" og "hele folkets parti" er ikke så altfor lang. Fi anna tese som Chrutsjov overtok etter Stalin var tesa om "økonomiens forrang for politikken". Om dette sier Lenin: "Det kan ikke være annerledes enn at politikken har forrang framfor økonomien. Å hevde noe anna er å glemme marxismens ABC".

Denne artikkelen pretenderer ikke å gi noe helhetsbilde av Stalin. Istedet kan den sees som et forsøk på å trekke fram sider ved Stalin som ikke har vært sterkt nok fremme i debatten. Derfor bør så mange som mlig delta i denne debatten for å utfylle bildet av Stalin og gjøre det mer fullstendig. Sjølsagt er det at vi skal forsvare Stalins linje i den kampen han førte mot feilaktige linjer i SUKP på 20- og 30-tallet; det være seg Trotskijs "venstre"-linje eller Bucharins høyre-linje. Men like sjølsagt er det at vi kritisk og åpent skal ta opp til demokratisk diskusjon de åpenbare brister som ligger i Stalins marxisme og lære av Stalins feil. Hvis vi neglisjerer dette og bare allment forsvarer Stalin som "en av de fem store", kan det få konsekvenser for vår egen teori og praksis.

Mange vil sikkert innvende at KKP og APA forsvarer Stalin som en stor revolusjonær. Dette er i og for seg greit nok, men som innlegg i en debatt om Stalin kan det gjøre mere skade enn nytte fordi det kan kvele debatten i stedet for å utvikle og inspirere den. Vi kan ikke bare plapre etter KKP og gjenta i det uendelige at "hovedsida ved Stalin var bra" og dermed punktum. Vi må stole på egne krefter også i den teoretiske kampen. Derfor med håp om en allsidig og kameratslig diskusjon.

B.L.

www.okp.no (2024)